

Arrest

nr. 279 788 van 7 november 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 december 2020 aan in België en verzoekt op 7 december 2020 op internationale bescherming.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 februari 2022.

1.3. Op 13 juni 2022 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp L., een subdorp van het dorp S. in het district Khewa/Kuz Kunar, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging naar school tot de zesde klas en volgde religieuze lessen in de madrassa maar moest noodgedwongen hiermee stoppen omwille van uw problemen. Uw vader werkte sinds de zevende maand van het jaar 1389 (omgezet naar Westerse kalender september of oktober 2010) als soldaat op de luchthaven in Nangarhar. In de derde maand van 1396 (omgezet naar Westerse kalender mei of juni 2017) was zijn werk afgelopen en kwam uw vader definitief naar huis.

In de vierde maand van 1396 (omgezet naar Westerse kalender juni of juli 2017) kwam de taliban naar jullie huis en namen ze uw vader mee omdat hij een afvallige was. U kreeg daarbij ook een slag op uw oog. De volgende ochtend kwam uw oom langs moederszijde N. naar jullie huis en nam u mee naar de kliniek voor uw oog. Daarna ging hij naar de dorpsouderen om te bespreken hoe uw vader kon worden vrijgelaten. De dorpsouderen gingen naar de taliban om te vragen naar uw vader maar mochten niet meer langskomen van de taliban om hierover te spreken.

Op de vijftiende van de maand Qaws in 1398 (omgezet naar Westerse kalender 6 december 2019) kreeg u van uw oom N. via de iman van de moskee een dreigbrief van de taliban. In de brief werd u, als zoon van Mujahib die werkte voor de afvalligen en de overheid, verzocht zich bij de taliban te voegen. Omdat u bang was hetzelfde lot als uw vader te ondergaan, regelde uw oom diezelfde avond nog een smokkelaar en bent u vertrokken naar Kabul. Na drie dagen verliet u Afghanistan via Nimroz en reisde u via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Bosnië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam op 6 december 2020 aan in België waarna u op 7 december 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw taskara, een diploma van de zesde klas, een dreigbrief van de taliban, de taskara's van uw vader, uw moeder, uw jongere broers en uw oom langs moederszijde N., certificaten en documenten van het werk van uw vader als soldaat en foto's van uw vader in uniform.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Bij uw inschrijving heeft u verklaard geboren te zijn op 31 december 2004 (Fiche niet-begeleide minderjarige). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen werd uw leeftijd echter vastgesteld op 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Rekening houdende met de standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18 jaar oud was op 8 januari 2021 (de datum het leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd) en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België, op 7 december 2020, niet langer minderjarig was. Uw geboortedatum werd bijgevolg aangepast naar 1 januari 2000. Tijdens uw persoonlijk onderhoud blijft u volhouden op dat moment nog maar zeventien jaar geworden te zijn en verwijst u naar uw taskara die stelt dat u 12 jaar was in 1395 (CGVS, p. 4 en 23). Uw taskara bevat echter geen exacte geboortedatum, maar een geschatte leeftijd op het zicht. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de taskara zeer fraudegevoelig is en dat het voor Afghanen relatief eenvoudig is om informatie over hun geboortedatum te manipuleren. Dat uw geboortjaar op basis van de test dermate drastisch aangepast werd van 31 december 2004 naar 1 januari 2000, dus eigenlijk zowat vijf jaren verschil uitmaken, is toch wel een bijzondere negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofdte geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw

aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn weinig overtuigend.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan het beweerde profiel van uw vader als soldaat op de luchthaven van Nangarhar. Uw verklaringen met betrekking tot zijn werk blijven gedurende het persoonlijk onderhoud vaag en oppervlakkig. Wanneer u gevraagd wordt iets meer over het werk van uw vader te vertellen, kan u enkel stellen dat hij een soldaat was op de luchthaven te Nangarhar, in het district Behsud. Bij welke grote stad de luchthaven lag, weet u niet. Nochtans blijkt uit de documenten die u bij heeft tijdens het onderhoud, dat uw vader een 'security guard' zou geweest zijn op de Forward Operating Base Fenty, een militaire basis gelegen bij de bekende luchthaven van Jalalabad. Deze luchthaven ligt bovendien op minder dan vijf kilometer van de grote stad Jalalabad. Dat u deze stad niet weet te benoemen, is opmerkelijk. Temeer u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud wel weet te zeggen dat Jalalabad de hoofdstad van uw provincie Nangarhar is (CGVS, p. 8). Op de vraag waar uw vader tijdens zijn werk verbleef en wat zijn job inhield, stelt u dat hij soldaat was en het zijn bedoeling was de luchthaven te beschermen. Wat zijn taken precies waren, weet u ook niet. Enkel dat hij om de zes à zeven maanden ongeveer 's nachts naar huis kwam met verlof en niet over zijn job met jullie sprak (CGVS, p. 11). Waar u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde dat hij als politie op de luchthaven van Nangarhar werkte (Vragenlijst CGVS), verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij een soldaat was op de luchthaven. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u aan geen verschil te kennen tussen politie of soldaten en niet te weten wat hij precies deed (CGVS, p. 11). Toch blijkt uit het onderhoud dat u wel degelijk het verschil tussen beide kent wanneer u aangeeft dat de controle in uw dorp bij de lokale politie lag en behalve de lokale politie ook het nationale leger soms actief zou geweest zijn in uw dorp. U geeft expliciet te kennen dat aan de linkerkant van het districtshuis de lokale politie zat en aan de rechterkant van het districtshuis de militairen zaten (CGVS, p. 8-9). Dat u derhalve het verschil tussen politie en leger niet zou kennen, kan het CGVS niet overtuigen.

Verder heeft u geen informatie over de documenten inzake het werk van uw vader. U laat drie certificaten van zijn werk zien maar weet niet wat deze inhouden. Gevraagd naar meer informatie, stelt u dit niet te kunnen geven daar u geen Engels kan en zelf niet op de luchthaven gewerkt heeft (CGVS, p. 14). De foto's van uw vader die u bij heeft, zouden gemaakt zijn op zijn werkplaats in de luchthaven met collega's. Er zouden ook buitenlanders op de twee groepsfoto's staan, maar van welk land of wie ze zijn weet u niet. Bovendien kan u geen namen van de collega's op de foto's geven (CGVS, p. 15). Dat u tot op heden geen verdere informatie over het werk van uw vader heeft terwijl u net door zijn werk voor de overheid in de problemen met de taliban kwam en u hierdoor genoodzaakt was Afghanistan te verlaten, is weinig aannemelijk. Temeer u zelf stelt dat uw oom langs moederszijde goed op de hoogte was van het werk van uw vader en u uw oom nog meermaals heeft gesproken sinds uw vertrek (CGVS, p. 12 en 16). Daarenboven was het ook diezelfde oom die in het bezit was van de documenten en foto's van uw vader en deze stukken naar u verzond (CGVS, p. 14-15).

Voorts zouden er ook veel andere dorpelingen voor de overheid gewerkt hebben, maar wanneer u hier meer concreet vragen over gesteld worden, blijft u ontzettend vaag. Zo zouden deze dorpelingen onder andere leden van het leger geweest zijn, mensen die voor de luchthaven werkten en lijfwachters. Op de vraag wie die andere dorpelingen waren die op de luchthaven werkten en of ze dan directe collega's van uw vader waren, stelt u ineens hen niet te kennen. U denkt dat ze van een andere provincie of een andere regio waren. Waarom u eerst claimt dat er dorpelingen van u op de luchthaven werkten en dan verklaart dat ze niet van uw dorp waren maar van een andere regio is eigenaardig. Niet veel later haalt u aan toch een andere persoon te kennen die op de luchthaven werkte, hij zou brood voor de luchthaven geleverd hebben. Wat zijn naam is, weet u echter niet te zeggen. U zou enkel over deze persoon van het dorp S. gehoord hebben in uw dorp (CGVS, p. 12-13).

Ook bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Uit uw verklaringen blijkt dat de taliban uw vader in de vierde maand van het jaar 1396 (omgezet naar de Westerse kalender juni/juni 2017) zouden ontvoerd hebben. Van andere collega's van uw vader

die werden meegenomen door de taliban heeft u geen weet (CGVS, p. 20). Op 15 Qaws van het jaar 1398 (omgezet naar de Westerse kalender 6 december 2019) zou u dan een dreigbrief van de taliban ontvangen hebben. Dat u tweeëneenhalf jaar later een brief zou krijgen is niet geloofwaardig. U denkt dat u ten tijde van de ontvoering van uw vader nog te jong was en de taliban pas later, toen u ouder was, u konden gebruiken. In die periode van tweeëneenhalf jaar zouden er geen incidenten met de taliban geweest zijn en zou u geen enkele keer door de taliban bedreigd zijn. Het is weinig aannemelijk dat als de taliban zo graag wilden dat u hen zou vervoegen, ze zo lang zouden wachten en u na zoveel jaren dan een dreigbrief zouden sturen. Bovendien was het uw vader die voor de overheid werkte en werd hij om deze reden ontvoerd door de taliban. Waarom de taliban dan jaren later u nodig zouden hebben om tegen diezelfde overheid te vechten is onduidelijk. Tevens heeft u geen weet over andere jongens die ook werden gevraagd door de taliban om zich aan te sluiten bij hen en te vechten tegen de overheid. Ofschoon jullie zes dagen per week religieuze lessen volgden samen, heeft u hier opmerkelijk genoeg met niemand van de andere jongens in de madrassa over gesproken en u heeft niemand over de brief verteld (CGVS, p. 7 en 21).

Omwille van bovenstaande redenen slaagt u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara en de taskara's van uw familieleden zijn immers identiteitsbewijzen die aldus slechts betrekking hebben op uw identiteit en die van uw familieleden, maar vormen geen bewijs van uw relaas. Hetzelfde geldt voor uw schoolrapport, dat slechts een indicatie is van uw opleiding. Inzake de dreigbrief van de taliban, wordt er nog opgemerkt dat u bij DVZ stelde dat u aan uw oom N. vertelde wat er in de brief stond, daar waar u voor het CGVS het omgekeerde poneert en zegt dat uw oom de brief aan u voorgelezen heeft (DVZ Vragenlijst en CGVS, p. 20). U verklaart daarenboven dat de brief toegekomen is op 15/09/1398, hetgeen omgerekend op 6 december 2019 is. Eigenaardig genoeg is de brief echter een dag later gedateerd, met name op 9/4/1441 volgens de islamitische kalender, wat overeenkomt met 7 december 2019. Er wordt dan ook op gewezen dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt, dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Het hoeft dan ook geen verder betoog dat de dreigbrief niet kan overtuigen. Wat betreft de documenten van het werk van uw vader werd supra reeds opgemerkt dat u hierover zo goed als niets weet te vertellen en deze geen toegevoegde waarde kunnen bieden aan uw vluchtrelaas. U heeft ook geen enkele foto waarop u met uw vader staat (CGVS, p. 15).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan geconcludeerd worden dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch

verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied.

De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn

dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij voert het volgende aan:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep: Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing. a) Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet Volledig ten onrechte nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker benadrukt dat er een schending is van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is uit Afghanistan gevlucht in navolging van het werk van zijn vader die als saldaat op de luchthaven van Nangarhar gewerkt heeft, en hierdoor problemen ondervonden heeft met de Taliban. Verzoeker heeft in het kader hiervan certificaten en documenten van het werk van zijn vader als soldaat en foto's van zijn vader in uniform overhandigd. Het CGVS stelt als volgt in de bestreden beslissing: "...)"

Verzoeker probeert uiteraard zo goed als mogelijk te antwoorden op de vragen van het CGVS. Het Verenigd Koninkrijk heeft hiervoor een Richtlijn (UKBA, Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility, February 2012, p. 15): "Decisions makers must be aware of and take into account the profile of the applicant. This is relevant both in assessing the level of knowledge they can reasonably be expected to have and the effect other factors such as age, gender, social background and underlying medical or psychological factor will have on the applicant's ability to recall certain facts. For example, the more active the applicant claimed to be in a political party, the greater the expectation that they would be able to provide more detailed information. Any explanation given should then be acknowledged and considered in the overall assessment of internal credibility." Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker zo goed als niets weet te vertellen over het werk van zijn vader, zodat deze, volgens het CGVS, geen toegevoegde waarde zouden kunnen bieden. Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat de bewijswaarde van een asielrelaas slechts kan beoordeeld worden na het beoordelen van alle door de verzoeker om internationale bescherming afgeleverde documenten. Door te stellen dat documenten geen toegevoegde waarde hebben, enkel omdat de verzoeker weinig gedetailleerde informatie heeft over het werk van zijn vader, ontkent de verwerende partij de bewijswaarde van verzoekers documenten.

Nochtans blijkt uit informatie waar verzoeker over beschikt (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan maart 2022) dat de Taliban gerichte aanvallen uitvoert op (voormalige) leden van de veiligheidstroepen.

4.1.2.3 Gerichte aanslagen op de politie en het leger: Leden van de regeringsstrijdkrachten behoorden voor de machtsovername door de Taliban tot de voornaamste doelwitten van gericht Talihangeweld. 726 In 2020 telde The New York Times 168 doden door gerichte aanslagen op (voormalige) leden van de veiligheidstroepen. 727 De krant schreef ook over het bestaan van een netwerk van Taliban gevangenen. Hier werden voornamelijk medewerkers van de Afghaanse overheid en leden van de strijdkrachten vastgehouden en gemarteld, vaak nadat zij waren aangehouden of ontvoerd op Afghaanse wegen. 728 Gedurende het Taliban bliksem offensief was de houding van de Taliban jegens ANDSF-strijdkrachten wisselend. Enerzijds stond de Taliban leden van - met name - de Afghaanse politie op grote schaal toe om zich over te geven en te vluchten toen het districten en provinciehoofdsteden begon te veroveren. 729 Anderzijds waren er ook berichten over wraakacties tegen veiligheidspersoneel in verschillende delen van het land. Op 16 juni 2021 werden negen politiemannen geëxecuteerd op basis van een vonnis van de lokale Taliban rechtbank in het district Obe in Herat nadat zij zich overgegeven hadden aan de Taliban. 730 In juli 2021 meldde Reuters dat met name ANDSF-piloten het doelwit waren van gerichte aanslagen door de Taliban, en dat er zeven van dergelijke aanslagen plaats hadden gevonden in de voorafgaande maanden. 731 In dezelfde maand rapporteerde Human Rights Watch dat, ten zuiden van Kandahar, de Taliban honderden individuen die zij beschuldigde van samenwerking met de voormalige overheid had opgesloten en in sommige gevallen geëxecuteerd. 732 Volgens RFE/RL ging het mogelijk om wraakacties van de Taliban. 733 De situatie van de Afghaanse strijdkrachten na de machtsovername door de Taliban was onzeker. Een vertrouwelijk rapport (18 augustus 2021), dat werd geschreven door het Norwegian Center for Global Analyses in opdracht van de VN, stelde dat de Taliban huiszoeken verrichtte om vijandige individuen op te pakken in de eerste dagen na de machtsovername. Personen die 'centrale rollen' 734 binnen de ANDSF hadden vervuld, liepen volgens de dit rapport het grootste risico om opgepakt te worden, naast Afghanen die voor troepen van de VS en NA VO hadden gewerkt (zie sectie 4.1.6.3). 735 Het rapport stelde, volgens de media die het hebben kunnen raadplegen, dat indien deze individuen niet thuis waren, de Taliban familieleden oiwakte en dat deze ook het risico lieven om aan marteling en executie onderworpen te worden. 736 In de maanden na de machtsovername vonden liquidaties van voormalige Afghaanse strijdkrachten plaats, ondanks het feit dat de Taliban een algemene amnestie had aangekondigd voor voormalige overheidsfunctionarissen en individuen die met buitenlandse troepen hadden gewerkt. Zoals gezegd, stelden Human Rights Watch en UNAMA op basis van 'onderzoek in vier Afghaanse provincies dat er geloofwaardige beschuldigingen waren van de liquidatie of gedwongen verdwijning van ten minste honderd voormalig medewerkers uit de veiligheidssector gedurende de eerste drie à vier maanden van het nieuwe de facto Taliban bestuur. 737 Volgens een vertrouwelijke bron betrof het met name individuen die in het verleden het voortouw namen bij de strijd tegen de Taliban, zoals medewerkers van de geheime dienst of de commando's. 738 Vanaf december nam het aantal wraakmoorden op ANDSF-strijdkrachten weer af volgens een andere bron. Deze bron noemde als mogelijke oorzaken voor die afname het strenge winterseizoen, het feit dat ANDSF-personeel dieper ondergronds is gegaan en de impact van de internationale druk op de Taliban om wraakmoorden te stoppen. 739 Volgens Human Rights Watch gebruikte de Taliban de amnestieregeling in sommige gevallen om doelwitten op te sporen. Om amnestie te krijgen moesten individuen namelijk hun wapens inleveren en zich bij de Taliban registreren om een amnestiebriefje verkrijgen. Vervolgens kon de Taliban deze gegevens gebruiken om individuen te traceren. Het zich niet

registreren bij de Taliban bracht ook risico's met zich mee. Enkele individuen die zich niet geregistreerd hadden, gaven aan alsnog door de Taliban opgespoord te zijn (voor meer details over het inlichtingensysteem van de Taliban, zie secties 1.4.3.5 en 2.2.5) en aan geweld onderworpen te zijn. 740' (eigen onderlijning)

Het CGVS gaat hier volledig aan voorbij, waar het CGVS stelt dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn om het CGVS te overtuigen van zijn problemen met de Taliban, omdat hij de dreigbrieven slechts 2,5 jaar na de ontvoering van zijn vader ontvangen heeft. Verzoeker heeft nochtans ook uitdrukkelijk bepaald dat hij nog te jong was toen zijn vader ontvoerd werd. Ondergeschikt verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, is van oordeel dat de recente gebeurtenissen in Afghanistan de nood aan internationale bescherming van Afghanen hebben vergroot: (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.) "I am concerned by reports of civilian casualties and human rights abuses, as a result of the fighting in Panjshir valley, as well as the growing hardship caused by the dire humanitarian situation there. Facing deepening humanitarian and economic crisis, the country has entered a new and perilous phase, with many Afghans profoundly concerned for their human rights, particularly women, ethnic and religious communities. Although the Taliban has issued public statements purporting to grant amnesty to former security personnel and civil servants; prohibiting house-to-house searches; and assuring women's rights under Islamic law, information that we have cross-checked to the extent possible, and which we assess to be well-founded, indicates that practice on the ground has often contradicted these stated commitments. Importantly, and in contradiction to assurances that the Taliban would uphold women's rights, over the past three weeks women have instead been progressively excluded from the public sphere. In many areas, they are prohibited from appearing in public spaces without a male chaperone. In numerous professional sectors women face increasing restrictions. Taliban representatives have limited girls' access to education, with girls over 12 prohibited from attending school in several locations. The Taliban have dismantled many Departments of Women's Affairs across Afghanistan, taking over their offices and equipment, and gaining access to sensitive files and threatening their personnel. Women's civil society groups have been accused of lewdness and spreading anti-Islamic ideas in the communities. Women have been in some instances instructed to stay in their homes, purportedly for their own safety, because Taliban forces were "not trained to deal with women". (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.)

Voorts blijkt uit verschillende rapporten dat er dodelijk geweld wordt gebruikt, alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden: "On 7 September, two men were shot and killed, and seven others wounded during a protest in Herat. That same day in Kabul, reports indicate that protestors were beaten, and that several women and up to 15 journalists were detained. On 8 September, during a protest in Kabul, the Taliban detained at least five journalists and severely beat two of them for several hours.

Sinds de machtsvername van de Taliban is de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt. Alle voorzorgsmaatregelen in verband met COVID-19 zijn weggevallen. De wereldgezondheidsorganisatie (WHO) stelt dat de gezondheidszorg in Afghanistan dringend aangepakt en beschermd moet worden: "Only 17% of all Sehatmandi health facilities are now fully functional. This breakdown in health services is having a rippling effect on the availability of basic and essential health care, as well as on emergency response, polio eradication, and COVID-19 vaccination efforts. Nine of 37 COVID-19 hospitals have already closed, and all aspects of the COVID-19 response have dropped, including surveillance, testing, and vaccination. Prior to August this year, 2.2 million people had been vaccinated against COVID-19. In recent weeks, vaccination rates have decreased rapidly while 1.8 million COVID-19 vaccine doses in country remain unused." WHO, Statement van Dr. Tedros Adhanom Ghebreyesus, Director-General of the World Health Organization, and Dr. Ahmed Al-Mandhari, WHO Regional Director for the Eastern Mediterranean on their visit to Kabul, 22 september 2021, beschikbaar op: <https://www.who.int/news/item/22-09-2021-acute-health-needs-in-afghanistan-must-be-urgently-addressed-and-health-gains-protected>. De United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) meldt dezelfde problemen: "Most public health facilities and hospitals are reportedly running short of medication and other basic supplies. The situation in Uruzgan province is reportedly particularly dire with medical staff including doctors who have not been paid for months quitting. Currently,

other health facilities supported by NGOs such as the Mirwais hospital in Kandahar province and Bost hospital in Lashkargah city in Hilmand province continue to function but are overstretched and facing an increasing number of patients from rural areas." OCHA, Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (30 augustus - 5 september 2021), 13 september 2021, beschikbaar op: https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/document/s/files/afghanistan_humanitarian_weekly_5_sep.pdf. Bij alle voorgaande beperkingen baseert de Taliban zich op de strikte interpretatie van de sharia: "The Taliban have also brought back the ministry for promotion of virtue and prevention of vice, a notorious enforcement body that was one of the most hated institutions when they last controlled Afghanistan. Its main function was to police the Taliban's extreme interpretation of Islamic law" The Guardian, "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI, 7 september 2021, beschikbaar op: https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistansnewgovernment?CMP=Share_AndroidApp_Other. Eveneens wenst verzoeker te verwijzen naar volgend artikel: n "In his first statement since the Taliban seized power last month, (supreme leader) Akhundzada said Afghanistan's new rulers were committed to all international laws, treaties and commitments not in conflict with Islamic law". In the future, all matters of governance and life in Afghanistan will be regulated by the laws of the holy sharia". The Guardian, "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI, 7 september 2021, beschikbaar op: https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistansnewgovernment?CMP=Share_AndroidApp_Other De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, concludeert: "All Afghans are entitled to fundamental rights and freedoms. Moreover, Afghan women and girls have equal rights to men and boys. Their access to all basic services, including education, as well as their active and meaningful participation in all spheres of public, economic, social and political life, is essential for the development of Afghanistan, and the United Nations will maintain the utmost vigilance in this respect." United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, (zie ook Nansen refugee: Volgend verzoek Machtsovername Taliban)

Op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen, verklaarde de woordvoerder van de Taliban Zabihullah Mujahid: "that the Taliban regarded the war in Afghanistan as over and, contrary to their actions in the 1990s, vowed no reprisals against former enemies and adversaries going forward." (The New York Times, Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist, 18 August 2021, beschikbaar op: <https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>.)

Het CGVS stelt als volgt: "(...)."

Verzoeker wenst evenwel te antwoorden dat de UNHCR Guidance note dateert van 9 februari 2022. UNHCR verwijst in de Guidance note enkel naar landeninformatie in verband met rapporten over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, deze landeninformatie dateert van september tot december 2021. De EUAA Country Guidance dateert van 22 april 2022. Het Asielagentschap stelt dat de landeninformatie waarnaar verwezen wordt betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 hebben plaatsgevonden in Afghanistan. In principe bevatten de richtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap dus een juridische analyse van landeninformatie over eenzelfde periode. Alhoewel de EU Country Guidance twee maanden later is gepubliceerd, bevat het geen analyse van recentere informatie dan die door UNHCR werd geanalyseerd. Bovendien zijn er enkele kanttekeningen te plaatsen bij hoe recent de informatie is waarop het Europees Asielagentschap zijn analyse baseert. Zoals reeds eerder vermeld, bevat de EUAA Country Guidance van april 2022 een gerichte update van de richtlijnen en wordt er gefocust op significante veranderingen tijdens de eerste maanden na de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2021. Het gevolg is dat bepaalde richtlijnen nog van november 2021 of zelfs van december 2020 dateren en dus een analyse bevatten van oudere landeninformatie van vóór de machtsovername door de Taliban. De datum van 8 december 2021 ziet dan ook op het einde van de onderzoeksperiode die ten grondslag lag aan het meest recente rapport van het Europees Asielagentschap over Afghanistan, namelijk de EUAA Country Focus van januari 2022. De analyse is echter niet enkel op dit rapport gebaseerd, maar ook op oudere landeninformatie rapporten van het Europees Asielagentschap. Het is van belang om bij elk risicoprofiel de onderliggende landeninformatie in de EUAA rapporten op te zoeken en na te gaan hoe recent de informatie in deze rapporten precies is.

Bijvoorbeeld, de analyse met betrekking tot de nood aan subsidiaire bescherming in de EUAA Country Guidance van april 2022, zeer relevant gezien het standpunt van UNHCR, is gebaseerd op hoofdstuk 3 van de EUAA Country Focus van januari 2022. Dit hoofdstuk bevat voornamelijk informatie van september en oktober 2021, uitzonderlijk wordt er verwezen naar informatie van (begin) november 2021. De conclusie van het Europees Asielagentschap dal op het moment van schrijven van de EUAA Country Guidance het niveau van willekeurig geweld significant lager is bevonden dan voor de machtsovername van de Taliban, is dan ook op oudere landeninformatie gebaseerd dan men op een eerste oogopslag zou denken (gebrekkige transparantie). Gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan is het gebruik van actuele informatie des te belangrijker. Om deze reden kan er niet te veel gewicht worden toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is geworden. Belangrijker is het om de nuancering in aanmerking te nemen die het Europees Asielagentschap zelf aanbrengt, Nevertheless, the future risk of indiscriminate violence in any part of the country, should always be based on the most recent information concerning the dynamics in the particular area as well as the country as a whole. Limitations with regard to reliable reporting from the country should also be taken into account. (EUAA Country guidance, p. 130 en Nansen note 2-2022 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers)

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen stukken bij zijn verzoekschrift.

2.2.2. Bij aanvullende nota van 17 augustus 2022 voegt verwerende partij de "EUAA Country Guidance: Afghanistan" van april 2022 en de "COI Focus Afghanistan" van 5 mei 2022.

Op 26 oktober 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, COI Focus Afghanistan. Aan "Veiligheidsincidenten (ACLED) per provincie" tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022, EUAA Country Focus van januari 2022, het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, en EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 en de COI Focus Afghanistan van 5 mei 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoeker herhaalt uit Afghanistan te zijn gevlucht in navolging van het werk van zijn vader die als soldaat op de luchthaven van N. heeft gewerkt, en hierdoor problemen heeft ondervonden met de taliban. Hij stelt dat aan de bijgevoegde documenten omtrent de werkzaamheden van zijn vader onterecht geen waarde wordt toegekend, enkel omdat hij er weinig gedetailleerde informatie heeft. Verder zou uit een Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van maart 2022 blijken dat de taliban gerichte aanvallen uitvoert op (voormalige) leden van de veiligheidstroepen. Tot slot, met betrekking tot de dreigbrief die verzoeker

heeft ontvangen, stelt hij dat hij uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij nog te jong was toen zijn vader werd ontvoerd, en heeft hij daarom de dreigbrief slechts tweeënhalf jaar na de ontvoering.

2.3.3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zijn algehele geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door zijn bewering dat hij minderjarig is, (ii) geen geloof kan gehecht worden aan het beweerde profiel van zijn vader als soldaat, (iii) hij geen verdere informatie heeft over de door hem neergelegde documenten, (iv) hij vaag blijft over de andere dorpelingen die voor de overheid zouden gewerkt hebben, (v) hij om die redenen zijn problemen met de taliban niet aannemelijk maakt, (vi) en hij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming zoals omstandig wordt toegelicht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

In zoverre verzoeker argumenteert dat men onterecht geen waarde aan de stukken en verklaringen omtrent het werk van zijn vader toekent louter omdat hij er weinig gedetailleerde informatie over heeft, en de commissaris-generaal van oordeel is dat zijn problemen met de Taliban niet overtuigen omdat hij de dreigbrief slechts 2,5 jaar later kreeg na de ontvoering van zijn vader terwijl hij uitdrukkelijk aangaf dat hij nog te jong was, kan hij niet worden gevolgd.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van zijn verklaringen en het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan nog niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker laat na immers na om met concrete en valabele argumenten de motieven dienaangaande te weerleggen of te ontkrachten: *“Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan het beweerde profiel van uw vader als soldaat op de luchthaven van Nangarhar. Uw verklaringen met betrekking tot zijn werk blijven gedurende het persoonlijk onderhoud vaag en oppervlakkig. Wanneer u gevraagd wordt iets meer over het werk van uw vader te vertellen, kan u enkel stellen dat hij een soldaat was op de luchthaven te Nangarhar, in het district Behsud. Bij welke grote stad de luchthaven lag, weet u niet. Nochtans blijkt uit de documenten die u bij heeft tijdens het onderhoud, dat uw vader een ‘security guard’ zou geweest zijn op de Forward Operating Base Fenty, een militaire basis gelegen bij de bekende luchthaven van Jalalabad. Deze luchthaven ligt bovendien op minder dan vijf kilometer van de grote stad Jalalabad. Dat u deze stad niet weet te benoemen, is opmerkelijk. Temeer u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud wel weet te zeggen dat Jalalabad de hoofdstad van uw provincie Nangarhar is (CGVS, p. 8). Op de vraag waar uw vader tijdens zijn werk verbleef en wat zijn job inhield, stelt u dat hij soldaat was en het zijn bedoeling was de luchthaven te beschermen. Wat zijn taken precies waren, weet u ook niet. Enkel dat hij om de zes à zeven maanden ongeveer ’s nachts naar huis kwam met verlof en niet over zijn job met jullie sprak (CGVS, p. 11). Waar u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde dat hij als politie op de luchthaven van Nangarhar werkte (Vragenlijst CGVS), verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij een soldaat was op de luchthaven. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u aan geen verschil te kennen tussen politie of soldaten en niet te weten wat hij precies deed (CGVS, p. 11). Toch blijkt uit het onderhoud dat u wel degelijk het verschil tussen beide kent wanneer u aangeeft dat de controle in uw dorp bij de lokale politie lag en behalve de lokale politie ook het nationale leger soms actief zou geweest zijn in uw dorp. U geeft expliciet te kennen dat aan de linkerkant van het districtshuis de lokale politie zat en aan de rechterkant van het districtshuis de militairen zaten (CGVS, p. 8-9). Dat u derhalve het verschil tussen politie en leger niet zou kennen, kan het CGVS niet overtuigen.*

Verder heeft u geen informatie over de documenten inzake het werk van uw vader. U laat drie certificaten van zijn werk zien maar weet niet wat deze inhouden. Gevraagd naar meer informatie, stelt u dit niet te

kunnen geven daar u geen Engels kan en zelf niet op de luchthaven gewerkt heeft (CGVS, p. 14). De foto's van uw vader die u bij heeft, zouden gemaakt zijn op zijn werkplaats in de luchthaven met collega's. Er zouden ook buitenlanders op de twee groepsfoto's staan, maar van welk land of wie ze zijn weet u niet. Bovendien kan u geen namen van de collega's op de foto's geven (CGVS, p. 15). Dat u tot op heden geen verdere informatie over het werk van uw vader heeft terwijl u net door zijn werk voor de overheid in de problemen met de taliban kwam en u hierdoor genoodzaakt was Afghanistan te verlaten, is weinig aannemelijk. Temeer u zelf stelt dat uw oom langs moederszijde goed op de hoogte was van het werk van uw vader en u uw oom nog meermaals heeft gesproken sinds uw vertrek (CGVS, p. 12 en 16). Daarenboven was het ook diezelfde oom die in het bezit was van de documenten en foto's van uw vader en deze stukken naar u verzond (CGVS, p. 14-15)."

Voorts zouden er ook veel andere dorpelingen voor de overheid gewerkt hebben, maar wanneer u hier meer concreet vragen over gesteld worden, blijft u ontzettend vaag. Zo zouden deze dorpelingen onder andere leden van het leger geweest zijn, mensen die voor de luchthaven werkten en lijfwachters. Op de vraag wie die andere dorpelingen waren die op de luchthaven werkten en of ze dan directe collega's van uw vader waren, stelt u ineens hen niet te kennen. U denkt dat ze van een andere provincie of een andere regio waren. Waarom u eerst claimt dat er dorpelingen van u op de luchthaven werkten en dan verklaart dat ze niet van uw dorp waren maar van een andere regio is eigenaardig. Niet veel later haalt u aan toch een andere persoon te kennen die op de luchthaven werkte, hij zou brood voor de luchthaven geleverd hebben. Wat zijn naam is, weet u echter niet te zeggen. U zou enkel over deze persoon van het dorp S. gehoord hebben in uw dorp (CGVS, p. 12-13).

Ook bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Uit uw verklaringen blijkt dat de taliban uw vader in de vierde maand van het jaar 1396 (omgezet naar de Westerse kalender juni/juni 2017) zouden ontvoerd hebben. Van andere collega's van uw vader die werden meegenomen door de taliban heeft u geen weet (CGVS, p. 20). Op 15 Qaws van het jaar 1398 (omgezet naar de Westerse kalender 6 december 2019) zou u dan een dreigbrief van de taliban ontvangen hebben. Dat u tweeëneenhalf jaar later een brief zou krijgen is niet geloofwaardig. U denkt dat u ten tijde van de ontvoering van uw vader nog te jong was en de taliban pas later, toen u ouder was, u konden gebruiken. In die periode van tweeëneenhalf jaar zouden er geen incidenten met de taliban geweest zijn en zou u geen enkele keer door de taliban bedreigd zijn. Het is weinig aannemelijk dat als de taliban zo graag wilden dat u hen zou vervoegen, ze zo lang zouden wachten en u na zoveel jaren dan een dreigbrief zouden sturen. Bovendien was het uw vader die voor de overheid werkte en werd hij om deze reden ontvoerd door de taliban. Waarom de taliban dan jaren later u nodig zouden hebben om tegen diezelfde overheid te vechten is onduidelijk. Tevens heeft u geen weet over andere jongens die ook werden gevraagd door de taliban om zich aan te sluiten bij hen en te vechten tegen de overheid. Ofschoon jullie zes dagen per week religieuze lessen volgden samen, heeft u hier opmerkelijk genoeg met niemand van de andere jongens in de madrassa over gesproken en u heeft niemand over de brief verteld (CGVS, p. 7 en 21).

Omwille van bovenstaande redenen slaagt u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara en de taskara's van uw familieleden zijn immers identiteitsbewijzen die aldus slechts betrekking hebben op uw identiteit en die van uw familieleden, maar vormen geen bewijs van uw relaas. Hetzelfde geldt voor uw schoolrapport, dat slechts een indicatie is van uw opleiding. Inzake de dreigbrief van de taliban, wordt er nog opgemerkt dat u bij DVZ stelde dat u aan uw oom N. vertelde wat er in de brief stond, daar waar u voor het CGVS het omgekeerde poneert en zegt dat uw oom de brief aan u voorgelezen heeft (DVZ Vragenlijst en CGVS, p. 20). U verklaart daarenboven dat de brief toegekomen is op 15/09/1398, hetgeen omgerekend op 6 december 2019 is. Eigenaardig genoeg is de brief echter een dag later gedateerd, met name op 9/4/1441 volgens de islamitische kalender, wat overeenkomt met 7 december 2019. Er wordt dan ook op gewezen dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt, dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Het hoeft dan ook geen verder betoog dat de dreigbrief niet kan overtuigen. Wat betreft de documenten van het werk van uw vader werd supra reeds opgemerkt dat u hierover zo goed als niets weet te vertellen en deze geen toegevoegde waarde kunnen bieden aan uw vluchtrelaas. U heeft ook geen enkele foto waarop u met uw vader staat (CGVS, p. 15)."

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, meer bepaald dat de toegang tot gezondheidszorg sterk is gedaald sinds de machtsovername van de taliban, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalie waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalie. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende

infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige

operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in

het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen, nu *supra* reeds werd vastgesteld dat geen geloof wordt gehecht aan het door verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging omdat zijn vader als soldaat zou hebben gewerkt.

Hij toont hiermee evenwel niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berymbommen, magnetische bommen en *targeted*

killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat uit meerdere bronnen zou blijken dat de nood aan internationale bescherming van Afghanen door de recente gebeurtenissen is vergroot, en is er sprake van dodelijk geweld, willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden, stelt de Raad dat deze informatie niet overeenkomt met de informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, en de vaststellingen die hieromtrent *supra* reeds zijn gemaakt.

In zoverre verzoeker stelt dat de door de commissaris-generaal aangehaalde landeninformatie is gebaseerd op oudere landeninformatie, zelfs nog van voor de machtsovername door de taliban, stelt de Raad in eerste instantie dat de verwerende partij bij een aanvullende nota van 17 augustus 2022 onder meer verwijst naar de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 en de COI Focus Afghanistan van 5 mei 2022.

Verder heeft de machtsovername door de taliban een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat de info waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, en vervolgens in de nota met opmerkingen, niet meer actueel zou zijn. Verzoeker beperkt zich tot het louter in vraag stellen van de actuele staat van de landeninformatie, zonder informatie aan voor te leggen die het tegenovergestelde zou aantonen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er

informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS